

Canvis ortogràfiques dels últims 25 anys

pel Dr. Voro López i Verdejo

Tota ortografia és arbitrària i convencional, la seua utilització suponen un consens dels usuaris que l'accepten i utilitzen.

No es tracta ací de fer una història de les distintes ortografies valencianes, no és el tema ni tenim el temps¹. L'ortografia de la RACV, elaborada en 1979 per la Secció de Llengua i Lliteratura d'esta real institució, o normes del Puig, nom que rep per haver conegut una adhesió de personalitat i institucions, en un acte celebrat en el Puig el set de març de 1981, té els seus antecedents més immediats i importants en les *Bases* de 1932 o Normes de Castelló, en les *Normes Ortogràfiques*² de Lluís Fullana de 1914, la seua *Ortografia Valenciana* de 1932, reeditada en 1933, i en el llibre de Miquel Adlert Noguerol *En defensa de la llengua valenciana. Perquè i com s'ha d'escriure la que es parla*³ de 1977.

En menor mida hauríem de tindre també en compte *La Llengua Valenciana. Notes per al seu estudi i conreu*⁴ de Lluís Revest i Corzo de l'any 1930, els treballs de Josep Giner i Marco com la *Accentuació Ortogràfica del Valencià*⁵, de 1951, les normes d'Editorial Torre, elaborades per Adlert, la *Gramàtica Valenciana*⁶ de M. Sanchis Guarner de 1950, o la *Gramàtica Valenciana* de Carles Salvador que s'utilisà en els Cursos de Lo Rat Penat. No cal dir que sobre totes estes propostes pesa la tradició ortogràfica clàssica valenciana, hereua de la llatina, i totes les propostes ortogràfiques que ha conegut la llengua valenciana a lo llarg de la seua història.

Vullc fer vore en tot açò que l'història de l'ortografia valenciana en el segle XX i lo que corre del XXI no ha segut una bassa d'oli i que lo que diu la Llei de Creació de la AVL⁷ sobre les normes de Castelló quan afirma que: "... són un fet històric que constituïren i constituïxen un consens

¹ Ya feu una breu referència ad este tema en *Les normes de l'Acadèmia o normes ortogràfiques del Puig*. Série Filològica nº 19. RACV. València 1998.

² Publicades en *Diario de Valencia*. 16-XII-1915.

³ Adlert Noguerol, M. *En defensa de la Llengua Valenciana. Perquè i com s'ha d'escriure la que es parla*. Ed. Del Sénia al Segura. València 1977.

⁴ Revest Corzo, Ll. *La Llengua Valenciana. Notes per al seu estudi i conreu*. Ed. Societat Castellonenca de Cultura. Castelló 1930.

⁵ Giner Marco, J. *L'accentuació Ortogràfica del Valencià*. València 1951.

⁶ Sanchis Guarner, M. *Gramàtica Valenciana*. Ed. Torre. València 1950.

⁷ Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. [1198/7973].

necessari [...] eixes normes han sigut el punt de partida, compartit pels valencians, per a la normativització consolidada de la llengua pròpia.” simplement no és cert.

Les *Bases*⁸ del 32 tal qual s’aprovaren no les va seguir ningú, uns, com Fullana, únic filòlec que les signà, tornà a utilitzar i propondre la seua *Ortografia Valenciana*, en reeditar-la en 1933, uns altres, anaren acostant-se -uns més i uns a tres no tant- a l’ortografia catalana en lo poquet que se separava esta de les *Bases*, cada u com podia i a la seua manera⁹, de manera que la “*manca d’unitat ortogràfica*” que denunciava el preàmbul d’estes, pero també de criteris unitaris morfològics, lèxics, fonètics, etc., va seguir fins a hui, quan les entitats més importants i prestigioses que les signaren com el *Centre de Cultura Valenciana* (hui RACV) i *Lo Rat Penat* defenen una ortografia valenciana ben diferent. Es lloa l’esperit d’acort que feu possible aquelles *Bases*, pero es tanquen els ulls a la realitat, a l’actual desacort, quan els principals que en aquell moment les signaren hui no les segueixen.

Açò que acabem de vore és tan cert que hui només queden dos postures ortogràfiques a l’hora d’escriure en valencià; per supost, una és l’ortografia catalana del *Institut d’Estudis Catalans*, que ha acabat substituint a les *Bases* de 1932 per complet i oblidant les poquetes concessions que aquelles feen al valencià, i l’altra les normes ortogràfiques de la RACV o normes del Puig, que enguany celebren el seu 25 aniversari.

Feta esta llarga introducció, que considere necessària, encara hauria de recordar que les normes de la RACV foren oficialisades i publicades per la *Secretaria General Tècnica* de la *Conselleria d’Educació* de la Generalitat Valenciana, que en elles es publicava el DOGV i en elles es publicà en este Diari l’Estatut d’Autonomia, i que els primers llibres de text oficials per a la l’ensenyança del valencià com la *Gramàtica de la Llengua Valenciana*¹⁰ de Fontelles, A., García, L. i Lanuza, J. de Paraval de 1982, entre uns altres llibres de text, i els primers mestres de valencià utilisaren esta ortografia.

Vullc dir en tot açò dos coses. La primera és que es tracta d’una ortografia viva, en una història prou activa i molt utilisada, com uns altres participants en estes jornades faran vore des de distints punts de vista; no és una proposta personal, aïllada, sense utilisació ni cap de reconeixement

⁸ Es poden trobar estes *Bases* i el seu preàmbul en *Gran Enciclopedia de la Región Valenciana*. Vol. 8. València 1973. Pàg. 131-132

⁹ Vore esta qüestió en López i Verdejo, V. *La filosofia llingüística de Carles Salvador, Lluís Revest i Josep Giner*. Ed. RACV. València 200.

¹⁰ V.V.A.A. *Gramàtica de la Llengua Valenciana*. 2ª edició. Ed. Paraval, S.A. València 1982.

oficial, com podria ser la proposta, de tots coneguda, de Bayarri, per posar un exemple. Com a conseqüència no és inamomible, ha hagut d'adaptar-se a les necessitats que l'us d'ella imponia i ha experimentat algun canvi i millora, com succeïx en totes les ortografies. Ara be, si comparem els canvis experimentats, que ara mateix expondrem, en el *mare magnum* i marejol ortogràfic, gramatical i lèxic que es produïx en el moviment anexionista català des de les Bases del 32 a les últimes propostes llingüístiques de l'AVL, a on es qüestiona inclús el nom de la llengua, la flexió verbal valenciana, la morfologia nominal i la fonètica, passant per les propostes totalment ortopèdiques per al valencià del IEC, podem afirmar que l'única proposta ortogràfica estable i constant durant els últims vinticinc anys és l'ortografia de la RACV o Normes del Puig, que només ha realitzat adaptacions en els signes convencionals com són l'apostrof i l'accentuació.

Efectivament, si fem un seguiment de les distintes gramàtiques valencianes que publiquen l'ortografia¹¹, per seguir un criteri com un altre qualsevol, ja que edicions de l'ortografia hi ha moltes i per diverses entitats, detectem que la segona edició de la *Gramàtica de la Llengua Valenciana*¹² de Parval de 1982 introduïx uns canvis respecte a la primera edició de 1980¹³; es tracta d'un canvi poc significatiu en l'apostrof, que es mantindrà fins a hui, i un altre radical en l'accentuació que no serà definitiu.

L'edició de 1980 dia lo següent sobre l'apostrof:

“Les paraules que poden presentar la forma apostrofada són: [...] 2. Els articles determinats EL i LA davant de paraula que comence per vocàl o haig: l'home, l'industrial, l'espiritista. Excepte: LA davant I o U àtones: la humanitat, la integritat.”

Esta excepció no és un tema de debat nou. Fullana no la contemplava, com podem vore en la seua *Gramàtica elemental de la Llengua Valenciana*¹⁴ de 1915 i en les diferents edicions de la seua *Ortografia Valenciana*. Esta excepció és un “tic” heretat de l'ortografia catalana de Fabra. Quan la Secció de Llengua i Lliteratura de la RACV es

¹¹ Nos referirem a quatre gramàtiques elaborades pels Membres Agregats Colaboradors de la Secció de Llengua i Lliteratura de la RACV, com Fontelles, A. García, L. i Lanuza J., que han aplicat en elles els acorts presos en dita Secció, encara que les dos primeres edicions són de Parval SA. (1980 i 1982), la tercera és de Del Sénia al Segura (1987) i la quarta de Lo Rat Penat (1996). La *Gramàtica Normativa de la Llengua Valenciana* de Guinot i Galan, J.M^a. editada per Lo Rat Penat en 1987 és en estes qüestions pràcticament igual a la del Sénia al Segura de 1987.

¹² A.A.V.V. *Gramàtica de la Llengua Valenciana*. 2ª edició. Parval SA. València 1982.

¹³ A.A.V.V. *Gramàtica de la Llengua Valenciana*. Parval SA. València 1980.

¹⁴ Fullana i Mira Ll. *Gramàtica elemental de la Llengua Valenciana*. Centre de Cultura Valenciana. València 1915. pàgs 57 i 58.

planteja eliminar-la -des del meu punt de vista mai l'hauria d'haver contemplada-, fent la regla més general i adaptada a la realitat llingüística valenciana, ho fa atenent una qüestió prou debatuda entre especisliste en la matèria. Per posar només un eixemple aclaridor reproduïm les paraules del filòlec i catedràtic Luis Rubio García, català de Lleida, en el seu llibre *Reflexiones sobre la lengua catalana*¹⁵ a on comenta la proposta ortogràfica de Fabra:

“...delante de palabra que comienza por i, u átonas, persiste la forma la: l'àvia, l'altra, l'escola, l'habitació, etc., etc., pero se debe expresar la història, la Universitat, la unitat, etc., etc. Confieso que no me explico el porqué de tales sutilezas. És más, puedo asegurar que todavía no he encontrado un catalán que en su habla habitual y corriente no manifieste: “l'història de Catalunya”, o “m'en vaig a l' universitat”(sic), por citar solo estas expresiones. Únicamente ocurriría en el caso de un catalán muy culto, que al recordar la normativa, reprimiera la tendencia instintiva de su habla, y la intelectualizara para acomodarla a las reglas fabristas, pero ello evidentemente constituiría una regresión o freno a la inclinación espontánea del idioma.

Fullana, en su Ortografía Valenciana, más lógico y congruente, ceñido por otra parte a la base popular de la lengua escribe: “l'ànima, l'home, l'història”. “.

Podriem afegir molts arguments més com ara l'incongruència que supon no apostrofar l'artícul *la* davant de paraula que comence per *i* o *u* àtona, pero sí apostrofar l'artícul *el* o la preposició *de*: l'humaniste, l'intern, d'història, d'unitat...

Com a curiositat i prova de que les *Bases* de 1932 ningú les ha seguides, recordem que res diuen d'esta excepció i inclús apleguen a dir que l'apostrof no és obligatori i que l'escriptor pot ometre'l.

En molt bon criteri la Secció eliminà esta excepció i la Gramàtica¹⁶ de 1982 ya no la contempla.

Sense eixir-nos-en de l'apostrof la Gramàtica de 1982 contempla no ya un canvi sino un desenroll del tema. Dins de les excepcions a on s'indicava que l'artícul *la* no s'apostrofa “*davant del nom de les vocals*”, ara s'afig “*i de les consonants començades per vocal: la a, la i, la erre*”. També s'afig una excepció més referida a l'apostrofament de l'artícul *la*:

¹⁵ Rubio García, L. *Reflexiones sobre la lengua catalana*. Ed. Universidad de Murcia. Departamento de Filología Románica. Murcia 1977. pàgs. 79-80.

¹⁶ V.V.A.A. *Gramàtica de la Llengua Valenciana*. Ed. Paraval. València 182. 2ª edició. Pàg 41-42.

“*LA davant de paraules que començades per A privativa: la anormalitat, la amoralitat.*”.

En la Gramàtica de 1987 trobarem un pas més en el desenvolupament de la normativització de l’apostrof. En este cas s’oferix la regla de manera més completa i estructurada, tant en les excepcions de l’artícul com de la preposició *de*. És en esta edició a on s’amplien les excepcions d’apostrofament dels articles *lo/el*¹⁷ i *la* “davant d’una paraula escrita entre cometes, o subrallada, o destacada per qualsevol atre mig (majúscules, negreta, etc.): el “Institut”, el “home”, el “etern”, **el atre**, la “Amèrica”, la “hora”, **la U.R.S.S., la ortografia.** (sic)”, si be els tres casos en negreta que oferix presenten un error tipogràfic corregit en l’edició de 1996¹⁸, ya que s’entén que lo que va en negreta és només la paraula i no l’artícul que va davant: el **atre**, la **U.R.S.S.**, la **ortografia**. Este fet i el de no nomenar la cursiva ni posar un eixemple d’ella, ni en l’edició de 1987 ni en l’última de 1996, encara que s’entén que la cursiva és destacar una paraula com diu la regla, ha creat i segueix creant moltes confusions.

També apareixen en esta edició del 87 i en la de 1996, dins de les excepcions, les contraccions de l’artícul *lo/el* precedit de les preposicions *a*, *de*, *per* (al, del, pel) i la forma que prenen quan la paraula que segueix a l’artícul comença per vocal o haig (a l’home, a l’últim, de l’interés, per l’anterior). No es tracta d’un desenvolupament de l’apostrof, simplement en anteriors edicions este qüestió es tractava dins de la morfologia i en esta s’ha traslladat a l’ortografia.

La novetat està en estendre, lògicament, a la preposició *de* les excepcions de l’artícul *la* de no apostrofar davant del nom de les vocals i dels noms de les consonants que comencen per vocal i davant de paraules començades per *a-* privativa, aixina com la de no apostrofar quan la preposició *de* va davant de paraula escrita entre cometes, o subrallada, o destacada per qualsevol atre mig.

La Gramàtica de 1996, a banda de corregir l’error tipogràfic adés senyalat en l’us de la negreta, deixa les coses com estaven en l’edició de 1987¹⁹.

¹⁷ Les edicions de 1980 i 1982 arplegèven els articles clàssics *lo*, *los* i contemplàven el seu us com a “llegítim i correcte”, no obstant no els nomenaven en parlar de l’apostrof.

¹⁸ V.V.A.A *Gramàtica de la Llengua Valenciana*. Ed. Lo Rat Penat. València 1996. Pàgs.86-89.

¹⁹ En realitat hi ha un canvi que no ve al cas pero que cal nomenar. Estos autors en totes les edicions arpleguen com a llegítim i correcte l’artícul clàssic masculí singular *lo*, pero en parlar de l’apostrof el tractament que fan d’ell varia. Les edicions de 1980 i 1982 no nomenen la forma *lo* masculí singular en les regles de l’apostrof, en l’edició de 1987 arpleguen la dualitat de formes *lo/el* i en 1996 parlen de *lo/la*, si be fan referència a la forma *el* en un entre paréntesis.

L'atre canvi o canvis que ha experimentat l'ortografia de la RACV en estos vinticinco anys d'existència i us està en l'accentuació. L'edició de 1980 proposava una accentuació prou criticada; no obstant lo únic que ha pogut ser contestat pels que s'oponen ad esta ortografia és el tema dels accents, que dins de l'ortografia és lo més arbitrari o convencional, per lo que les crítiques no tenien massa fonament científic i més be eren estadístiques o recontes d'accents segons s'utilisara una norma o una altra²⁰.

La primera proposta d'accentuació consistia en accentuar totes les esdrúixoles, no accentuar cap plana i les agudes totes excepte els plurals, les acabades en -ar, -er, -ir, -or, ur, i -ant, -ent, -int, -ont, -unt. També propon l'accent diacrític per als monosílaps segons l'orde de preferència verp, substantiu, pero només en el cas d'existir confusió en la frase. Buscar semblances i diferències en unes atres propostes anteriors és treball per a desficiosos, que poc o gens aporta a un tema arbitrari i convencional.

El canvi més radical el trobem en l'edició de 1982, a on després de parlar de que en valencià, segons a on recaiga l'accent fonètic, les paraules són agudes, planes o esdrúixoles, i de les dos clàsses d'accent existents en valencià, agut i greu que es colliquen respectivament sobre les vocals tancades (i,u,e,o) i obertes (a,e,o), dictamina sense més explicació que:

“S'elimina l'accentuacio grafica, i queda de forma optativa per a les paraules que tenint igual grafia recau l'accent fonetic en la silaba diferent (paraules homografes no homofones).”

I propon que:

“En el cas de creure's necessari l'accent grafic, este tindra el següents orde preferent:

- a) agudes front a planes i esdrúixoles....*
- b) planes front a esdrúixoles.....”*

Acaba recomant l'accent gràfic en partícules interrogatives o exclamatives i en els pronoms interrogatius forts.

Haurem d'esperar cinc anys, a la Gramàtica de 1987 per a trobar una breu explicació del perquè s'ha eliminat l'accentuació; en aquella s'intenta donar una explicació basada en *“la poca utilitat”* dels accents i en la

²⁰ Borràs, J.R. *Les normes de l'Acadèmia. Anàlisi d'una aberració*. Ed. Eliseu Climent, Editor. València 1982. pàgs. 45-53. L'autor en este follet dedica 9 pàgines, més que a qualsevol atre aspecte de l'ortografia, a criticar sense arguments científics la primera proposta d'accentuació de la RACV. Acaba fent un recont de accents segons quina ortografia s'utilise i l'únic argument contrari que realment aporta és l'economia d'accents, segons les Normes de Castelló.

“*complicació que suposava a l’hora de dependre a escriure*”-res diu de la complicació que suponia la seua absència a l’hora de llegir-, quan tots sabem que els motius foren polítics i forçats davant d’unes pressions no científiques del sector anexionista que no podent o no sabent criticar una altra cosa de la normativa acadèmica, centrà la seua crítica en lo més arbitrari, en els accents, i no trobant-se una solució triumfà l’idea més radical, la d’eliminar l’accentuació, fent aixina una fugida cap arrere i trencant en una tradició de més de quatre segles d’accentuar, de moltes i diferents maneres pero d’accentuar. Hem de recordar, per eixemple, que durant un moviment lliterari i de reivindicació de la llengua tan important com la Renaixença s’accentuava i deixar d’accentuar suponia un cert trencament en ella. La proposta s’intentava argumentar en que l’italià també ha eliminat part de l’accentuació, si be els diccionaris d’esta llengua solen accentuar per a facilitar la pronunciació, o l’anglès, que no és una llengua romànica, pero a fi de contes separava al valencià de l’harmonia de totes les atres llengües romàniques veïnes que sí accentuaven.

No voldria entrar en polèmica, yo mateix, estant en desacort, sempre acceptí i utilisi la normativa acadèmica i no accentuí, pero no podem negar que volent fugir del foc caiguerem en la paella i les crítiques pel fet de no accentuar feren molt més de mal a l’ortografia acadèmica, a la gramàtica i al vocabulari que s’escrivien en ella, que les crítiques anterior pel fet d’accentuar de determinada manera.

Hauriem de plantajar-nos, no ara i ací, pero sí en algun moment, si el fet de no accentuar ha facilitat o no l’acceptació de la normativa acadèmica entre els parlants i usuaris del valencià, o de si ha facilitat o no l’aprenentage de la llengua.

L’edició de la Gramàtica 1996, repetirà fil per agulla lo que ya es dia en l’edició de 1987 i res nou aportà al tema de l’accentuació.

L’1 de juliol de 2003 la RACV, després d’un llarc debat en la Secció de Llengua i Lliteratura, aprovà una nova accentuació per al valencià i en ella es publicà la segona i tercera edició corregida i aumentada del *Diccionari Ortogràfic Valencià-Castellà/Castellà-Valencià*.

Es tracta d’una accentuació en certa harmonia en les atres llengües romàniques veïnes com ara el castellà, gallec, portugués, català, occità, aragonés o asturià, entre unes atres.

Més o manco, com en totes estes llengües, s’accentuen les paraules agudes que acaben en vocal i vocal més s, si be cada una d’elles estén la

regla a les acabades en vocal més *n* de diferent manera; en el cas del valencià s'accentuaran únicament les acabades en *-en*, (recordem per eixemple que en castellà s'accentuen les paraules acabades en *-an*, *-en*, *-in*, *-on*, *-un*, i en català les acabades en *-en*, *-in*). L'explicació es senzilla; en valencià hi ha, a hores d'ara, només unes 26 paraules acabades en *-an*, 4 o 5 en *-in*, 18 en *-on* i 5 en *-un*. L'excepció de les acabades en *-en* no es fa per les 15 paraules que en valencià tenen esta terminació, sino perque tenim moltes formes verbals que acaben en *-en* àtona que no duren accent gràfic (terceres persones plural del present d'indicatiu i de subjuntiu, de l'imperatiu, condicional simple i compost, pretèrit anterior, pretèrit perfecte simple, pretèrit perfecte i imperfecte de subjuntiu, etc. de molts verps), i unes atres que acaben en *-en* tònica (com ara la tercera persona singular del present d'indicatiu i la segona del singular de l'imperatiu dels verps acabats en *-endre*).

Les planes s'accentuaran quan no acaben en les terminacions anteriors i les esdrúixoles s'accentuen totes, com solen fan totes les atres llengües, tenint en conte per eixemple que la paraula *història*, per posar un cas, és esdrúixola en valencià, català o portugués pero no en castellà, gallec o asturià, segons siga la *i* semiconsonant o no en cada llengua.

El caràcter propiament valencià i exclusiu de l'acentuació està en accentuar segons la fonètica valenciana, evidentment, segons siguen o no les vocal obertes o tancades en valencià. L'accentuació nos permet marcar les diferències fonètiques existents entre el valencià i les atres llengües romàniques en general, pero també entre el valencià i les atres llengües del seu diasistema occitanorromànic com el català o occità. La no accentuació impedia la diferenciació i deixava a l'usuari sense saber a on recaia l'accent en uns casos, si una vocal era oberta o tancada en uns atres i en molts dubtes en general, més encara quan la nostra normativa entra en competència en la de l'Institut d'Estudis Catalans que s'utilisa en l'escola, en les institucions i mijos de comunicació i que sol accentuar segons la fonètica catalana.

L'actual accentuació nos permet marcar les diferències fonètiques existents entre valencià i català, que és la llengua que pretén anexionar-se al valencià i en la que cal deixar ben clares les diferències. Mostra, per eixemple, que en valencià les terminacions tòniques *-és*: aragonés, congrés són tancades front al català a on són obertes (*aragonès*, *congrès*). Permet fer vore que el pronom interrogatiu i exclamatiu *qué* és tancat en valencià i obert en català (*què*), que la preposició *pero* és plana en valencià, no aguda i oberta com en català (*però*), que en valencià la *e* de *València* és tancada i no oberta com en català (*València*), entre molts atres eixemples que podem

aportar com ara una llarguíssima sèrie de cultismes que són pareguts en l'escritura pero deferents en la pronunciació: *atmòsfera, fòrmula, telèfon, mèdula, aureola, sèrie, època, aerolit, missil, déspota, década...* en valencià, que corresponen al català *atmosfera, fórmula, telèfon, medul·la, aurèola, sèrie, època, aeròlit, míssil, dèposta, década...*

Per una atra banda els criteris ortogràfics que s'han seguit a l'hora d'accentuar els monosílaps han seguit, per motius practics i didàctics, els següents:

1.- Entre paraules homògrafes i homòfones s'accentua la de més tonicitat; es dir, *té* (verb) i *té* (infusió) pero no *te* (pronon), *són* (verb) pero no *son* (possessiu).

2.- Entre paraules homògrafes, pero no homòfones, es dir, en relació vocal tònica oberta/tancada s'accentua l'oberta: *dòna* front a *dona* (verb donar), *mòc* (verb moure) front a *moc*, *dèu* (numeral) front a *Deu*, i *deu* (verb deure)....

3.- Les regles d'accentuació tenen preferència sobre la dièresis: *país, veí*, pero *països, veïns*; també du dièresis la *u* o la *i* quan van darrere de vocal sense formar diftong i no porten accent gràfic: *peüc, raïm, roïn, malaït*. Per a simplificar l'us de la dièresis s'exceptuen d'esta regla l'infinitiu, el gerundi, el futur i els condicional dels verbs acabats en *-air, -eir, -oir, -uir*, la *i* o *u* darrere de prefixos *a-, -anti, -auto, -bi-, bio-*, etc. i la *i* dels sufixos *-isme, -ista, -iste, -ible*.

Com hem dit adés els canvis només han afectat als signes convencionals de l'ortografia, no a l'ortografia en sí, a banda de senyalar que els criteris, fonètics, sintàctics i morfològics es mantenen constants seguint sempre criteris d'estricta valencianitat llingüística.

No voldria acabar deixant de comentar, sense ànim d'alçar polèmica, que aquells que afirmen que la nova accentuació és la de les Bases del 32, ho fan des del desconeixement d'aquelles bases i de les normes actuals. Per una atra banda, dir que esta accentuació nos acosta al català, com s'ha aplegat a dir, és malintencionat i fals quan precisament esta accentuació permet marcar totes i cada una de les diferències fonètiques de tonicitat i obertura vocàliques existents entre valencià i català que en són moltes.